

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Mgr. K. P., Ph.D.**, , zastoupená JUDr. Viktorem Rossmannem, advokátem se sídlem Senovážné náměstí 1464/6, Praha 1, proti žalovanému: **státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2024, č. j. 17 A 16/2024-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **ne přiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o to, zda se státní zaměstnanec může proti skončení svého služebního poměru zrušením ve zkušební době, které umožňoval § 74 odst. 1 písm. f) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024 [nyní po účinnosti novely provedené zákonem č. 448/2024 Sb. jde o § 74 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě], bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“) vyšel při posouzení této právní otázky z právního názoru vysloveného v rozsudku ze dne 10. 1. 2025, č. j. 5 Ads 231/2024-50, že takováto žaloba je nepřipustná podle § 85 s. ř. s. Dotčený státní zaměstnanec měl možnost se domoci ochrany svého práva v řízení o určení právního vztahu podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) vznikl dne 21. 9. 2023 služební poměr na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2023, č. j. MZDR 27167/2023-5/ST. Tímto

rozhodnutím byla zároveň jmenována na služební místo vedoucí služebního úřadu – ředitelka Státního ústavu pro kontrolu léčiv. Zkušební doba byla podle § 29 odst. 2 zákona o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024, stanovena v délce 6 měsíců. Žalovaný oznámením o zrušení služebního poměru ve zkušební době ze dne 18. 12. 2023, č. j. MZDR 36383/2023-1/ST, sdělil stěžovatelce, že jí ve zkušební době služební poměr zrušil. Stěžovatelka v tom spatřovala nezákonný zásah, před nímž se domáhala ochrany žalobou podanou dne 13. 2. 2024.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 5. 3. 2024, č. j. 17 A 16/2024-13, vyzval stěžovatelku podle § 37 odst. 5 s. ř. s., aby mu ve lhůtě 2 týdnů od doručení tohoto usnesení sdělila, zda trvá na podané zásahové žalobě, popřípadě, aby v téže lhůtě upravila náležitosti žaloby tak, aby odpovídala žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Důvod výzvy spočíval v tom, že i když si byl městský soud vědom právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2023, č. j. 6 Ads 81/2022-44, podle něhož služební poměr skončí zrušením ve zkušební době podle § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024, ze zákona, tedy naplněním zákonem předpokládaného důvodu v okamžik zákonem stanovený, tento názor považoval za nesprávný. Místo toho spatřoval v oznámení o skončení služebního poměru rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., o čemž stěžovatelku poučil. Stěžovatelka v podání učiněném na výzvu městského soudu dne 8. 3. 2024 setrvala na podané zásahové žalobě.

[4] Vzhledem k tomu, že následně vydal Nejvyšší správní soud v jiné věci rozsudek ze dne 18. 4. 2024, č. j. 6 Ads 220/2023-55, v němž potvrdil výše uvedený právní názor vyslovený v jeho rozsudku č. j. 6 Ads 81/2022-44, městský soud přípisem ze dne 10. 5. 2024, č. j. 17 A 16/2024-20, sdělil stěžovatelce, že hodlá tento právní názor navzdory svému nesouhlasu s ním následovat. Za této situace ale vyvstala otázka přípustnosti zásahové žaloby podle § 85 s. ř. s., která je podmíněna tím, že žalobce se nemůže ochrany nebo nápravy domoci jinými právními prostředky. Městský soud připomněl, že kasační soud jej v již zmíněném rozsudku č. j. 6 Ads 220/2023-55 zavázal, aby se v dalším řízení zabýval otázkou, zda takovýmto jiným účinným právním prostředkem uvnitř veřejné správy není žádost o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu. Tato otázka měla význam i pro rozhodování o žalobě stěžovatelky a městský soud na ni odpověděl kladně. Pokud by stěžovatelka tento procesní prostředek využila, mohla následně podat žalobu proti rozhodnutí o něm. Za účelem předejití překvapivosti svého rozhodnutí jí tak městský soud vyrozuměl o svém právním názoru, že její žaloba je nepřipustná.

[5] Na tento přípis reagovala stěžovatelka podáním ze dne 17. 5. 2024. Uvedla v něm důvody, pro které nepovažuje žádost o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu za účinný prostředek ochrany práv ve smyslu § 85 s. ř. s. Přesto však z důvodu opatrnosti tuto žádost podala. Žalovaný o ní rozhodl rozhodnutím ze dne 3. 4. 2024, č. j. MZDR 4407/2024-11/PER, tak, že služební poměr stěžovatelky skončený oznámením o jeho zrušení ve zkušební době již netrvá. Nejvyšší státní tajemník rozhodnutím ze dne 20. 6. 2024, č. j. MV-74010-4/SR-2024, odvolání stěžovatelky zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

[6] Napadeným usnesením městský soud žalobu stěžovatelky podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s. odmítl. Poukázal v něm na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021

pokračování

Sb. NSS. Z něj vyplývá, že ve vztahu k nezákonnému zásahu spočívajícímu v nezahájení řízení z moci úřední o odstranění stavby, který má povahu omisivního zásahu, není rozhodnutí o žádosti o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu řešením, neboť si jím nelze vynutit zahájení řízení. Jinak je tomu ale u zásahu, při němž služební orgán aktivně konal vůči státnímu zaměstnanci, a tedy má povahu komisivního zásahu. Takovým zásahem je i zrušení služebního poměru ve zkušební době. Rozhodnutí o určení právního vztahu může zvrátit důsledky předchozího jednání služebního orgánu určením, že služební poměr trvá. Nutnost využít prostředek ochrany práv ve správním řízení podle § 85 s. ř. s. představovaný rozhodnutím podle § 142 správního řádu byla shledána i v rozsudku NSS č. j. 6 Ads 81/2022-44, bodu 32, i v něm odkazovaném rozsudku NSS ze dne 19. 12. 2022, č. j. 4 Ads 250/2022-23, bodech 33 až 39. Další judikatura zmiňovaná v rozsudku č. j. 6 Ads 220/2023-55, která se k možnosti využití řízení podle § 142 správního řádu nevyjadřuje, časově předchází uvedeným rozsudkům, a městský soud ji považoval za překonanou.

[7] Osoba, která zpochybňuje zrušení svého služebního poměru ve zkušební době podle § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024, byla proto povinna podat žádost o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu a vyčkat na konečné správní rozhodnutí. Výsledkem vyčerpání tohoto prostředku ochrany by bylo rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., proti němuž je možné podat správní žalobu. Zásahová žaloba, která je subsidiární ve vztahu k ostatním žalobním typům, tedy i k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, v posuzované věci nepřichází v úvahu.

[8] Jde-li o argumentaci stěžovatelky ve vyjádření ze dne 17. 5. 2024, městský soud zdůraznil, že žádost o určení právního vztahu není opravným prostředkem proti správnímu rozhodnutí, nýbrž prostředkem ochrany proti zásahu, a není zde žádné jiné řízení ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu, v němž by bylo možné řešit otázku skončení služebního poměru stěžovatelky. Jelikož podle § 141 odst. 4 správního řádu, který se použije v tomto řízení, leží důkazní břemeno zejména na účastnících, právě oni musí vynaložit vyšší aktivitu ke zjištění skutkového stavu. To ale nemění nic na tom, že tato žádost je účinným prostředkem k ochraně jejich práv. Ostatně i kdyby mohla stěžovatelka podat zásahovou žalobu, důkazní břemeno by leželo na ní, tedy by musela tvrdit skutkový stav a prokázat jej. Ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu nicméně připouští, že pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, správní orgán může provést i důkazy jiné, zejména bude-li doplnění dokazování potřebné k ochraně veřejného zájmu podle § 2 odst. 4 správního řádu. Takovým zájmem je i řádné fungování státních orgánů, jehož esenciální podmínkou je dodržování zákona o státní službě. Namítla-li stěžovatelka, že o její žádosti o určení právního vztahu bude rozhodovat žalovaný, opomíjí, že proti jeho rozhodnutí může podat odvolání, o němž již bude rozhodovat nadřízený správní orgán. Skutečnost, že pro podání žádosti není stanovena žádná lhůta, je ku prospěchu stěžovatelky.

II. Kasační stížnost

[9] Stěžovatelka podala proti usnesení městského soudu kasační stížnost, ve které navrhla jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Podrobně v ní shrnula průběh řízení před městským soudem, svou argumentaci týkající se nezákonnosti zásahu, jakož i důvody, pro které nesouhlasí s odmítnutím žaloby.

[10] Městský soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 220/2023-55, který mu sice v jiné obdobné věci dal pokyn prověřit, zda řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu umožňuje účinnou obranu práv tehdejšího stěžovatele uvnitř veřejné správy, nezavázal jej však k závěru, že tomu tak je. Stěžovatelka v tomto ohledu naopak poukázala na charakteristiku řízení o určení právního vztahu v rozsudku NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, č. 3712/2018 Sb. NSS, podle něhož je toto řízení typicky určeno k vyřešení otázek hmotného práva, které dosud nebyly předmětem autoritativního vyřešení ze strany veřejné správy (např. posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace, která se odvíjí od naplnění faktických znaků). Uvedené řízení ale nemůže sloužit ke zpochybnění jiných pravomocných rozhodnutí. Nejde o žádný superrevizní prostředek vůči jiným řízením. Správní orgán v něm nemůže konstituovat žádná práva ani povinnosti a nemůže jakkoli napravovat vady či nezákonnosti předcházejících řízení. Již z této definice je zřejmé, že žádost o určení právního vztahu nemůže být považována za účinný prostředek obrany práv ve smyslu § 85 s. ř. s.

[11] V řízení o určení právního vztahu je zdůrazňována úloha účastníků při zjišťování skutkového stavu, což je naprosto nevhodná úprava k přezkumu postupů správních orgánů. Stěžovatelka podotýká, že takovýto přezkum vyžaduje do všech podrobností zjistit, jak a proč správní orgán vůbec postupoval, a tudíž důkazní břemeno k těmto zjištěním by nemělo náležet zejména účastníkům. O žádosti o určení právního vztahu by navíc rozhodoval stejný správní orgán, který se přezkoumávaného nezákonného zásahu dopustil, tedy žalovaný, při nesení důkazního břemene stěžovatelkou. Takový postup zcela postrádá účelnost. Stěžovatelka je přesvědčena, že úmyslem zákonodárce nebylo, aby správní orgány přezkoumávaly svůj vlastní postup a aby toto řízení bylo využíváno jako prostředek ochrany práva, jehož případné nevyužití vyloučí uplatnění zásahové žaloby. Opačný výklad vede k porušení jejího práva na spravedlivý proces, resp. k odepření jejího práva na soudní ochranu.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného usnesení. Řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu představuje účinný prostředek obrany práv stěžovatelky uvnitř veřejné správy, což ostatně stěžovatelka svým konáním potvrdila, neboť sama se žádostí domáhala určení, že její služební poměr trval. Proti rozhodnutí nejvyššího státního tajemníka, který rozhodl o odvolání proti rozhodnutí žalovaného, podala stěžovatelka žalobu u městského soudu. Žalovaný zastává názor, že kasační stížnost by měla být Nejvyšším správním soudem zamítnuta. Stěžovatelka bude mít možnost podat kasační stížnost proti případnému budoucímu rozsudku městského soudu, který rozhodne o žalobě proti rozhodnutí vydanému v řízení o určení právního vztahu. Vzhledem k výše uvedenému se žalovaný nevyjadřuje k meritu žaloby, pouze nad rámec uvádí, že s věcnými námitkami stěžovatelky se ve svém rozhodnutí podrobně vypořádal nejvyšší státní tajemník.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Následně přezkoumal napadené usnesení městského soudu v mezích

pokračování

rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i vad řízení, ke kterým přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Směřuje-li kasační stížnost proti usnesení krajského soudu (případně městského soudu), kterým byla odmítnuta žaloba, lze v ní uplatnit jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se tak mohl v posuzované věci zabývat výlučně tím, zda byl dán zákonný důvod odmítnutí žaloby, a nikoli námitkami směřujícími k posouzení zákonnosti stěžovatelkou tvrzeného zásahu, k němuž se zatím věcně nevyjádřil ani městský soud.

[16] Městský soud odmítl žalobu stěžovatelky na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, který měl spočívat ve skončení služebního poměru zrušením ve zkušební době. Tento důvod skončení služebního poměru umožňoval § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024, který stanovil, že „[s]lužební poměr skončí zrušením služebního poměru služebním orgánem nebo státním zaměstnancem ve zkušební době z jakéhokoliv důvodu nebo bez uvedení důvodu, a to dnem doručení písemného oznámení o zrušení služebního poměru, není-li v něm uveden den pozdější; služební orgán nesmí ve zkušební době zrušit služební poměr v době prvních 14 dnů trvání dočasné neschopnosti k výkonu služby“.

[17] Smysl a účel zkušební doby ve služebním poměru je podobný jako u poměru pracovního. Obě strany právního vztahu, tedy služební orgán i státní zaměstnanec, si mohou vyzkoušet, zda jim služební poměr vyhovuje. Není-li tomu tak, služební poměr může v podstatě okamžitě skončit „z jakéhokoliv důvodu nebo bez uvedení důvodu“ [§ 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024]. To ovšem neznamená, že by služební orgán nemohl v souvislosti se skončením služebního poměru nezákonně zasáhnout do veřejných subjektivních práv. Takovéto posouzení může vyžadovat ověření obsahu oznámení o skončení služebního poměru, jeho doručení, tedy den skončení služebního poměru, není-li uveden pozdější den, jakož i časový test (14 dnů) u dočasné neschopnosti výkonu služby. Význam mohou mít i další okolnosti týkající se samotné zkušební doby (např. její stanovení či trvání) a vyloučit nelze ani to, že skončení služebního poměru bude následkem případného šikanózního, účelového či diskriminačního jednání nebo zjevného zneužití práva (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Ads 231/2024-50, bod 27).

[18] Městský soud, byť až pod vlivem judikaturního vývoje v průběhu řízení o žalobě, přisvědčil stěžovateli, že oznámení o skončení služebního poměru zrušením podle uvedeného ustanovení není rozhodnutím (srov. rozsudky NSS č. j. 6 Ads 81/2022-44, bod 30, a č. j. 6 Ads 220/2023-55, body 13 až 15). Jde o jeden z důvodů skončení služebního poměru ze zákona, o němž služební orgán nerozhoduje [nevede se o něm řízení ve věcech služby, jak je tomu podle § 159 odst. 1 písm. g) zákona o státní službě při rozhodování o skončení služebního poměru], a mohl by tak být posouzen jako zásah správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s.

[19] K tomu, aby takovouto žalobu bylo možné věcně projednat, ale musí být splněny i další předpoklady řízení, mezi něž patří také přípustnost žaloby. Podle § 85 s. ř. s. „[ž]aloba je nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí

v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný“. Jde nejen o vyjádření subsidiarity zásahové žaloby vůči jiným typům žalob, ale též subsidiarity celého správního soudnictví (§ 5 s. ř. s.). Soudní přezkum je totiž obecně koncipován až jako následný prostředek ochrany veřejných subjektivních práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42, č. 3686/2018 Sb. NSS, bod 34).

[20] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že právní otázkou přípustnosti zásahové žaloby proti skončení služebního poměru zrušením ve zkušební době se zabýval ve svém nedávném rozsudku č. j. 5 Ads 231/2024-50, jehož právní závěry se plně uplatní i v nyní posuzované věci. Kasační soud v uvedeném rozsudku zaujal právní názor, že státní zaměstnanec se proti takovému zásahu může bránit žádostí o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu. Jde o účinný procesní prostředek, umožňující skutečnou možnost nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., jehož výsledkem je rozhodnutí, že služební poměr už netrvá (opravdu skončil), nebo naopak, že pořád trvá. To by nepochybně znamenalo odstranění závadného stavu (bod 25 cit. rozsudku). Možnost využití řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu v souvislosti se skončením služebního poměru ze zákona připustil Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 4 Ads 250/2022-23, body 36 a 37.

[21] V řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu lze posoudit, zda byl služební poměr skončen zrušením ve zkušební době v souladu s § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024, nebo zda služební poměr navzdory oznámení o jeho zrušení nadále trvá. Posouzení této právní otázky není přezkumem či zpochybněním jiného správního rozhodnutí, jak uvádí stěžovatelka, ani výrazem toho, že by žádost o určení právního vztahu měla představovat nějaký superrevizní prostředek. Jak již bylo uvedeno, samotné oznámení o zrušení služebního poměru rozhodnutím není. Účinnost řízení o určení právního vztahu není popřena ani tím, že správní orgán se v něm zpravidla omezí na formální ověření bezvadnosti oznámení o zrušení služebního poměru ve zkušební době, což je dáno povahou tohoto důvodu skončení služebního poměru (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Ads 231/2024-50, bod 26).

[22] To, že je žádost o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu účinným prostředkem ochrany práva v případě skončení služebního poměru zrušením ve zkušební době podle § 74 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2024, nezpochybnuje ani podpůrné použití právní úpravy dokazování ve sporném řízení podle § 141 odst. 4 správního řádu. Stěžovatelka v obecné rovině namítá, že takovýto přezkum vyžaduje do všech podrobností zjistit, jak a proč správní orgán vůbec postupoval. Důkazní břemeno k těmto zjištěním by tudíž nemělo náležet zejména účastníkům. Přehlíží však, že i když podle uvedeného ustanovení *„[v]e sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy“*, současně platí, že *„[p]okud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné“*. Již samotné oprávnění soudu doplnit dokazování i bez návrhu některého z účastníků činí uvedenou námitku bezpředmětnou. Jak již uvedl městský soud, toto oprávnění má význam zejména s ohledem na § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož *„[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“*.

pokračování

[23] Řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu umožňuje účinnou ochranu práv bez ohledu na to, že v něm rozhoduje služební orgán, který služební poměr ve zkušební době zrušil. Předně nelze vyloučit, že služební orgán svůj postoj dodatečně změní. Pokud ale autoritativně určí, že služební poměr netrvá, dotčená osoba může proti jeho rozhodnutí podat odvolání nadřízenému služebnímu orgánu, kterým v tomto případě byl nejvyšší státní tajemník. Jeho rozhodnutí pak tato osoba může napadnout žalobou proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., nikoli však žalobou zásahovou podle § 82 s. ř. s. (srov. rozsudek č. j. 5 Ads 231/2024-50, body 28 a 29). Tímto způsobem stěžovatelka v posuzované věci také postupovala. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné z námitek, kterými stěžovatelka zpochybňovala odmítnutí své žaloby.

V. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. I když měl žalovaný ve věci úspěch, v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevyňaložil, protože mu kasační soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu